

ógvuliga einsamalla, so eri eg tað ikki innast inni, tí eg havi góð minni, hóast eg sakni børnini, sigur Julia Motzfeldt.

Finnbogi Dam er boðin heim til beiggja sín jólaaftan. Hann býr fast í ovaru hædd í herberginum, saman við búfelögum, sum ikki drekkja longur.

Hann hevur verið edrúur í fyra ár, og kennir seg at hava fingið eitt gott lív. Børnini, sum eru fyra í tali, eins og tveir beiggjar, høvdu uppgivið Finnboga, men so tók hann seg saman. Nú hevur hann fingið sambandið aftur við familjuna, og børnini koma at vitja í hugnaligu búðini hjá pápanum. Búfólkini hava hvør sítt kamar, felagsstovu og rúmligan køk.

- Eg var bara fylla í samfelagnum

- At enda var eg bara fylla í samfelagnum, gekk sum ein rukka, fullur og tímdi hvørki at vaska mær ella skifta klæðir, sigur Finnbogi Dam.

Spurður hvussu tað kendist at koma so langt út á eggina, siga Finnbogi og Julia í einum, at slíkt hugsar ein ikki um: - Tú sært ikki teg sjálvan meðan tú ert í tí. Vit vóru líkasæl við alt, siga tey bæði.

Finnbogi hevur búð í herberginum í tvey ár. Hetta er staðið, har fólk royna at koma fyrri seg aftur. Tá tey eru vorðin so mikið birg, at tey halda seg megna at fara út aftur í samfelagið, flyta tey úr herberginum. Finnbogi hevur ikki gjørt av, nær tann stundin kemur.

Jóannes Danielsen er búfelagi hjá Finnboga. Hann er foreldraloysingur, og hevur mist heimið, tó at eitt kamar er til hansara í heimbygðini, men bert hætta hann sær ikki at fara hagar. Tað er so tómlegt. Hann vil heldur búgva millum onnur í herberginum.

Jóannes er ættleiddur, og tá mammann doyði, fór hann at leita eftir biologisku mammuni í Danmark, og fann hana.

Tey bæði sampakka væl, men Jóannes eigur ein beiggja. Tá teir ballast, fara beiggjarnir at klandrast.

- Høvdu vit báðir verið meira samdir, fór eg niður at halda jól, men tá brennivín kemur uppi, verður tað bara til rok.

Saknar foreldrini, sum eru farin

- Eg sakni foreldrini, men tey koma ikki aftur. Saknurin er har altíð, men hann er so óluksálga nógv størri á jolum, sigur Jóannes.

Hann hevur fingið innbjóðing at vitja eina vin konu á jolum, og kanska fer hann at vitja familjuna á nýggjárinum.

Niels Edvard og Toril Olsen vita ikki, hvussu verður við jólahaldi í herberginum. Tey vísa vanliga til jólahaldið í KFUK, og halda, at tá tað tiltakið er til at taka, eigur Frelsunarherurin ikki at kappast.

Toril og Niels Edvard: - Vit fara helst at vera

heima og hugna okkum ein løtu jólaftan, men fara síðani heim aftur í herbergið at lata dymar upp, um onkur hevur brúk fyrri einari song, siga tey bæði.

Tað hevur rættiliga verið brúk fyrri herberginum síðani tað í apríl mánaða varð latið upp. Hóast tey í Frelsunarherinum vistu, at brúk var fyrri tí, so væntaðu tey ikki so stóra uppmøting.

130 gistingar í einum mánaða

Toril Waag Olsen sigur, at eini níggju fólk kunnu gista í herberginum, men tá liggja nógv í bóli. Nógv hava brúk fyrri herberginum, og dømi er at heilar 130 gistingar hava verið í einum mánaði.

- Trupulleikin er, at tørvur er á einum stað hjá fólkum at vera um dagin. Sum nú er, kunnu tey bert ganga í gøtunum allan dagin, tí vit bert hava opið frá kl. 22 og til næsta dag kl. sjei, sigur Toril Waag Olsen.

Herberginum er reint og fjálgt, tó at tað er ógvuliga spartanskt. Ein lítill skrivstova er, har eisini onkur kann gista um neyðugt, og í forstovuni er pláss fyrri lítum börðum og fyra stólum, har fólk kunnu fáa sær ein drekkamunn.

Eisini kvinnur gista í herberginum

Hóast tey høvdu væntað, at bert menn fóru at gista í herberginum, eru umstøðurnar broyttar. Nú gista eisini konufólk í herberginum. Tí hevur verið neyðugt at taka part av forstovuni til eitt evarsliga lítið kamar, har bert pláss er til eina song, og eitt ból á gólvinum, um fleiri kvinnur gista í senn.

Mannfólkadeildin er bert eitt stórt kamar, har eini fyra-fimm sengur eru inni. Har er reint og rudduligt, og dýrnurnar liggja sum eftir einum snóri, men annars er als einki inni. Omanfyri høvðalagið á brústinum við einari song hongur ein einsamall mynd av einari mammu, sum ikki er til longur. Tað er einasta veggjapryði inni.

Herbergið er rúsdrekka og roykfrítt umhvørvi, og um gestirnir hava góða kenning tá teir koma inn, so sleppa teir hvørki at roykja ella drekka inni í herberginum. Tað verður virt, skilst á gestum og starvsfólkum.

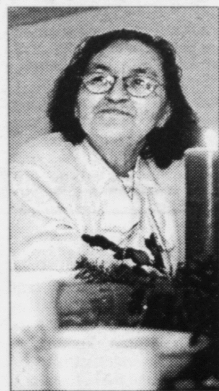
Tað er ofta eisini neyðugt at vaska klæðir í herberginum. Niels Edvard vísir okkum vaskirúmið og baðirúmini, har fólk kunnu fáa brúsið. Eingin turkitrúmla er í vaskirúminum, og tí er neyðugt at hava tað heitt inni, um klæðini skulu vera turr dagin eftir, tá fólk fara av húsi aftur.

Tá vit fara avstað aftur, biðja búfólkini okkum ynskja øllum eini góð og hugnalig jól, og tað er her við gjørt.

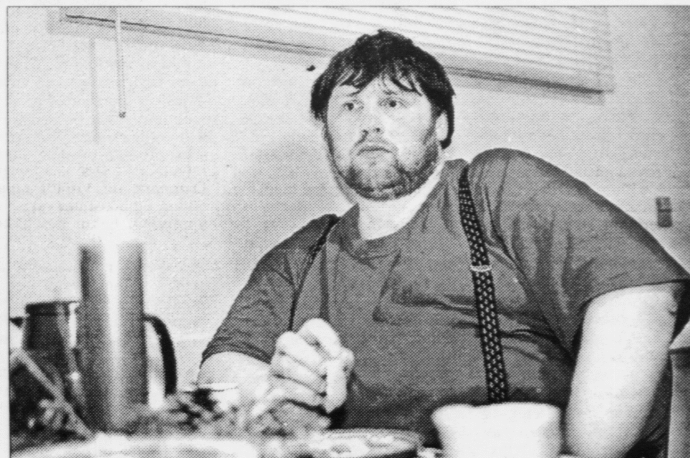
Margar hevur bert eitt jólaynski, og tað er at fáa eitt kamar til leigu, har hann kann búgva og hava sínar egnu møblar

Hóast spartanska umhvørvið í herberginum, har heimleys kunnu gista, er tað ógvuliga hugnaligt og fjálgt. Vinstrumegin: Finnbogi Dam Jacobsen og Julia Motzfeldt og hinumegin borðið Jóannes Danielsen og Margar Jacobsen. Finnbogi og Jóannes leiga í ovaru hædd í herberginum, Julia býr á Blákrossheiminum í Kongagøtu, og Margar er heimleysur

Julia Motzfeldt: - Eg fari at halda jól í KFUK, og tað gleði eg meg til. Hóast eg kenni meg einsamalla og sakni børnini, so eri eg tað ikki innast inni, tí eg havi hóast alt nógv góð minni

Jóannes B. Danielsen er móður- og faðirløysingur. Hann er sjómaður, og fer til skips í januar mánaði. Hóast hann hevur eitt kamar í heimbygðini, so trívist hann best í Havn, og er væl nøgdur við at búgva til leigu á herberginum. Hann hevur kortini leitað sær eftir einum kamri í longri tíð, men tað er nærum ógjørlegt at fáa í dag

